

суспільстві до людей з особливими потребами. Як показує аналіз сучасних філософських, соціологічних досліджень, «сучасні філософські ідеї торкаються проблеми інклюзії з позиції гуманістичних уявлень, сутність яких полягає в усвідомленні того, що люди з обмеженими можливостями здоров'я нарівні з іншими громадянами мають право вільного вибору у всіх аспектах життя, у тому числі освітньому» [1]. На школу, інші освітні заклади в цьому плані покладаються чималі надії стосовно позитивної динаміки поглядів на можливість повноцінного входження таких людей до суспільної практики, способів їхньої емоційної підтримки та допомоги в пошуку прийнятних способів життєзабезпечення, дозвілля, широкої комунікації. Це тим більш важливо, що в сучасних, кризових для України умовах кількість людей із психофізичними порушеннями, на жаль, зростає. Ураження організму внаслідок бойових дій, психоемоційні травми з тривалими негативними наслідками тощо є підставою для перегляду окремих аспектів соціальної та освітньої політики, які будуть мати шанс для досить динамічної реалізації лише за умови прийняття і застосування їх пересічними громадянами, всіма членами суспільства, починаючи не лише зі шкільного, а й з дошкільного віку.

Таким чином, формування гуманістичних цінностей як основи розвитку соціальних поглядів особистості в освітньому процесі (зокрема, загальноосвітньої школи) є на сьогодні однією з важливих передумов того, що людиноцентричні тенденції в Україні і надалі будуть зміцнюватися, трансформуючись у підґрунтя суспільства, сприятливого до людини, до її потреб і перспектив повноцінної самоактуалізації.

Список використаних джерел:

1. Ашиток Н.І. Гуманістичні засади освіти для дітей з особливими освітніми потребами: соціокультурний підхід. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до дж.: <https://jrn1.nau.edu.ua/index.php/VisnikPK/article/view/17583>
2. Столяренко О.В., Столяренко О.В. Дослідження особливостей формування гуманістичних цінностей сучасної молоді [Електронний ресурс]. – Режим доступу до дж.: <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/23642/51103.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
3. Шумка М.Л., Шандрок І.С. Трансформація гуманістичних ідей в сучасності. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до дж.: <http://surl.li/uruyn>

РАЦІОНАЛІЗМ ТА ПСИХОЛОГІЗМИ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

*Кардаш Н.Г.
Опішня, Україна
Пивовар Н.М.
Полтава, Україна*

Нинішнє зростання (як правило – за геометричною прогресією) масштабів, складнощів задач з управління як такого, повсюдне впровадження принципів поділу праці та делегування частини повноважень (впливає з першого) вже, здається, неймовірно ускладнюють завдання менеджменту, в

тому рахунку й педагогічного. Тож наш соціум настійливо вимагає рішучого зменшення кількості помилок у виборі оптимального рішення у цій сфері. Те приводить до необхідності узагальнювати й поширювати досвід успішних менеджерів, а корисні знання, перетворювати на певну наукову систему поглядів, оригінальних підходів на управління загалом та на розробку, прийняття управлінських рішень, зокрема. І все це – для розвитку різноманітних шкіл вітчизняного менеджменту, в тому рахунку й педагогічного.

Таким шляхом народилася так звана парадигма раціональних рішень, де й домінує принцип моделювань реальних ситуацій, так званих „кейсів”, тобто подання їх у спрощеному задля ознайомлення вигляді, але зі збереженням, урахуванням усіх визначних показників, зв’язків. Опісля моделювання ситуацій, зазвичай, моделюють мету, формуючи та вимірюючи необхідні результати.

При тому всьому з’явилися такі класичні постановки завдань та методи дослідження операцій, як, зокрема: транспортне, масового обслуговування, мережного планування тощо. Важливі переваги – яскравий акцент на ясність, логічні узгодженості.

Однак, такі завдання не завжди виявляються ідеально пристосованими до практичних цілей, дій, оскільки обмежується список альтернатив спробами вкладання їх у жорсткі рамки прокрустового ложа кількісних вимірів.

Спостерігаємо: обидві парадигми діалектно пов’язані одна із одною, іноді тісно переплітаючись у підсвідомості, а то й у свідомості менеджерів-практиків. На загальному тлі чисельних аргументів в моменти прийняття рішень найчастіше й випукло виділяються: оперативність, повнота, достовірність, точність.

Психологічною теорією прийняття рішень встановлено наступний феномен. Факт, що менеджер знає, як йому раціонально вчинити, не означає, що він вчинить саме так. Це зумовлюється найперше тим, що ступінь саме емоційної привабливості варіантів рішення різна, як це не дивно, для таких, здавалося б, суто раціональних людей.

Сьогодні в Україні головний критерій щодо формування менеджерських рішень – то наявність неприпустимих проблем (війна, пандемія covid-19) у сферах стратегічного й тактичного планувань, управління персоналом, а також обслуговувальної діяльності та зовнішніх комунікативних дій. Постійно пам’ятаймо й про те, що управлінські рішення можливо вдало сформулювати на 3-х стадіях розвитку проблеми: 1) на самому початку її розвитку: масштабність проблеми іще не вселяє у менеджера побоювань стосовно її вирішення, тож рішення діятиме як попереджувальне; 2) в період стабільного небезпечного розвою проблеми: величина її надає суттєвий негативний вплив на менеджмент, таке рішення – дещо запізнале, але ситуація ще зовсім не фатальна; 3) в час певної стабілізації проблеми: стають очевидними її масштаби й небезпеки, тож рішення працює у режимі реального часу.

Тож очевидно: у наших конкретних нинішніх соціумних умовах (широкомасштабна війна на тлі пандемії covid-19, тобто в умовах постійної

жорсткої невизначеності [1]) в плані розробки та прийняття управлінських рішень необхідно діяти спершу діяти за варіантом 1), далі – за варіантом 2). А вже з моменту, коли перед менеджерингом постають як цілком очевидними масштаби проблеми та її небезпечна дія, – за варіантом 3). Тобто доведеться сформулювати підготовку управлінських рішень та їхнє прийняття у період сталого – як небезпечного – розвитку проблеми, коли масштаб проблеми чинить суттєвий і гостро негативний вплив на діяльність менеджерів, і таке рішення подіє із деяким запізненням [2, 5]. Отож, за аналізування підготовки та прийняття менеджерських рішень, вироблення, зокрема, проєктних необхідно виходити саме з таких розуміннь реалій сьогодення та врахування психологізмів процесів прийняття рішень [1].

Готовність освітнього менеджера при всьому тому трудитись у складі команди (створеного ним і підпорядкованого йому ж колективу односторонців) базується на аналізуванні рівнів розвитку когнітивного, мотиваційного, операційного, особистісного компонентів готовності управлінця. Віддзеркалюється ж – у стилі, манерах управляти. Бо ж є не лиш теоретичний, а й міцно підкріплений практикою менеджменту тісний взаємозв'язок поміж орієнтацією на стиль діяльності „команда”, на головні функціонально-рольові позиції в команді та психологічні характеристики конкурентоздатності персоналу освітніх організацій.

Важливість балансу орієнтування на виконання завдань і на персонал при здійсненні управління сучасними організаціями доводиться фахівцями психології менеджменту [3]. Мистецтво такого балансу полягає у постановці подібних завдань і – таким чином, аби їх виконання викликало у трудівників задоволення працею, а також – формуванням тієї атмосфери, коли ефективна праця заохочується, бажання трудитися з повною віддачею не припиняється.

Отож, аби сьогодні, навіть у складних умовах покращувати менеджмент освітніх закладів, необхідно враховувати те, що в педагогічній науці й практиці посилюється осмислення цілісності педагогічного процесу з позицій науки управління, надання йому новітнього науково-обґрунтованого сенсу. Таке управління гостро-реально необхідне не лиш у сферах технічних, виробничих процесів, а й у сфері складних соціальних систем. Так, вчена В. С. Пікельна розглядає управління в освітніх системах як вплив з ціллю максимального функціонування, що спрямоване на розв'язання якісно нових задач методом так званих циклічно здійснюваних переходів до якісно нового стану [4].

Список використаних джерел:

1. Кардаш Н. Г., Пивовар Н. М. Сучасний менеджмент як продовження макаренківських традицій в умовах жорсткої невизначеності. Витоки педагогічної майстерності : Журнал ПНПУ ім. В. Г. Короленка. Полтава. 2023. Випуск 31. Серія Педагогічні науки. С. 86 – 91.
2. Карпов А. В. Психологія менеджменту : Навчальний посібник. К., Просвіта. 2018. 581 с.

3. Коломінський Н. Л. Психологія менеджменту в освіті (соціально-психологічний аспект) : Монографія. https://omolodim.at.ua/publ/kolominskij_n_1_psikhologija_menedzhmentu_v_osvi_ti_socialno_psikhologichnij_aspekt_monografija_kijiv_maup_2000_286_s/1-1-0-25 (дата звернення: 10.02.2024).
5. Пікельна В. С. Теоретичний аспект: освітній процес як аспект управління. URL: <https://vseosvita.ua/library/embed/000wpq-cfab.docx.html> (дата звернення: 19.01.2024).
6. Федотова Ж. Е., Хачатурова М. Р. Чинники прийняття організаційних рішень про вибір стратегій взаємодії в умовах невизначеності : Організаційна психологія. 2017. Т. 7. № 2. С. 102 – 125. URL: <file:///C:/Users/Александра/Downloads/factory-prinyatiya-organizatsionnyh-resheniy-o-vybore-strategiy-vzaimodeystviya-v-usloviyah-neopredelyonnosti.pdf> (дата звернення: 15.02.2024).

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ БАНКІВСЬКОЇ СФЕРИ

*Кицько П.П.
Полтава, Україна*

Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук, асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Антикризове управління в банківській сфері є ключовим фактором забезпечення стабільності фінансових систем в умовах глобальних економічних змін. Значення цього напрямку зростає з огляду на посилення фінансових нестабільностей та криз. Інноваційні технології відіграють важливу роль у передбаченні та ефективному реагуванні на потенційні загрози. Ця робота розглядає різні аспекти впровадження сучасних технологій у процеси антикризового управління. Мета даного дослідження полягає у виявленні та аналізі ефективних технологічних рішень, які можуть застосовуватися банками для зміцнення їхньої стійкості.

Великі дані та аналітика дозволяють банкам краще розуміти ринкові тенденції та прогнозувати потенційні ризики. Штучний інтелект і машинне навчання відкривають нові можливості для автоматизації прийняття рішень та оптимізації кредитних процесів. Блокчейн може забезпечити необхідний рівень безпеки та прозорості трансакцій, важливий для міжбанківських взаєморозрахунків. Інтеграція цих технологій в антикризові стратегії дозволяє банкам знижувати витрати та підвищувати ефективність роботи. Такі інновації також сприяють швидшому і більш точному реагуванню на непередбачувані кризові ситуації.

Антикризове управління спрямоване на зменшення вразливості банків до зовнішніх шоків. Застосування інноваційних технологій в цій сфері допомагає